

Curtea Supremă de Justiție

DECIZIE

10 martie 2021

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componența:

Președinte – Timofti Vladimir,

Judecători – Țurcan Anatolie și Cobzac Elena,

examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare declarate de către inculpatul Hudolei Iurii și de către avocatul acestuia, Artur Zagorneanu, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 17 iunie 2020, în cauza penală în privința lui

Hudolei Iurii xxx, născut la xxx, originar din xxx și domiciliat în xxx.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 21.01.2019 - 15.11.2019;

Instanță de apel: 18.12.2019 - 17.06.2020;

Instanță de recurs: 09.09.2020 - 10.03.2021.

a c o n s t a t a t :

1. Prin sentința Judecătoriei Strășeni, sediul Central din 15 noiembrie 2019, Hudolei Iurii a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art.179 alin.(2) Cod penal, la amendă în mărime de 600 unități convenționale, echivalentul a 30 000 lei.

S-a dispus încasarea de la Hudolei Iurii, în beneficiul lui Ciubuc Nicolae, prejudicial moral în mărime de 5 000 lei. În rest, pretenția cu privire la încasarea prejudiciului moral, s-a respins ca fiind neîntemeiată.

S-a dispus încasarea de la Hudolei Iurii în beneficiul statului, cheltuielile judiciare în sumă de 320 lei.

2. Pentru a se pronunța, prima instanță a constatat în fapt că, Hudolei Iurii la 19 octombrie 2018, aproximativ la ora 20:00, acționând cu intenție directă, dându-și seama de caracterul prejudiciabil al acțiunilor sale, prevăzând urmările prejudiciabile, urmărind scopul pătrunderii ilegale în domiciliul unei persoane fără consimțământul acesteia, a pătruns ilegal în domiciliul părții vătămate Ciubuc Nicolae, situat în xxx, fără consimțământul proprietarului și la cerințele legale ale ultimului de a părăsi locuința, acesta nu reacționa și refuza să o părăsească, numindu-l cu cuvinte necenzurate. În același timp, Hudolei Iurii l-a agresat fizic pe Ciubuc Nicolae, aplicându-i lovituri cu mâinile și picioarele, cauzându-i ultimului, potrivit raportului de expertiză judiciară nr. 201831D0164 din 9 noiembrie 2018, echimoză pe coapsa stângă, care duce la dereglarea sănătății până la 6 zile, iar în baza acestui criteriu se califică ca vătămări corporale neînsemnate.

3. Procurorul a contestat cu apel sentința, solicitând casarea acesteia, cu

pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță prin care inculpatului Hudolei Iurii pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art.179 alin.(2) Cod Penal săi fie stabilită pedeapsa sub formă de amendă în mărime de 950 unități convenționale. De asemenea, a solicitat admiterea integrală a acțiunii civile depusă de către partea vătămată Ciubuc Nicolae și anume a încasa de la Hudolei Iurie, în beneficiul părții vătămate prejudiciul moral în mărime de 10 000 lei.

În motivarea cerințelor sale s-au invocat următoarele aspecte:

- instanța de judecată nu a ținut cont de circumstanțele cazului, nefiind luate în considerație nici împrejurările de fapt în care a fost comisă infracțiunea și nici faptul că inculpatul Hudolei Iurii a săvârșit infracțiunea cu aplicarea violenței asupra unei persoane în etate;

- pedeapsa solicitată de către acuzare a avut drept scop corectarea și reeducarea inculpatului, având drept scop prevenirea săvârșirii de către inculpat a altor infracțiuni similare sau mai grave, astfel consideră că pedeapsa aplicată inculpatului Hudolei Iurii de către prima instanță este prea blândă. Totodată, a notat că prima instanță nu a ținut cont de scopul pedepsei care primordial trebuie să restabilească echitatea socială și să prevină săvârșirea de noi infracțiuni atât din partea condamnatului cât și a altor persoane;

- pedeapsa aplicată de prima instanță nu va contribui la realizarea scopului pedepsei penale și anume corectarea și reeducarea persoanei care a comis infracțiunea dată, precum și curmarea și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni.

3.1. Inculpatul a contestat cu apel sentința, solicitând casarea acesteia, cu pronunțarea unei hotărâri, prin care inculpatul Hudolei Iurii învinuit în comiterea infracțiunii prevăzute de art.179 alin.(2) Cod Penal să fie achitat, deoarece fapta nu există, iar dacă ar fi existat nu este comisă de către el. Acțiunea civilă înaintată de partea vătămată să fie respinsă integral.

În motivarea cerințelor sale a invocat următoarele aspecte:

- de fapt, conflictul între Hudolei Iurii și vecinul său Ciubuc Nicolae este de mai mult timp, de mai mult de 7 ani, din motivul că Ciubuc Nicolae nu respectă dreptul de vecinătate, își parchează toate automobilele în drum, creându-le la toți disconfortul de a avea acces la gospodăria lor, de a avea acces o utilitate necesară la caz, aruncă deșeurile în drumul public, etc.;

- în ziua cu pricina Ciubuc Nicolae a avut oaspeți cu care au consumat alcool în curtea sa. El era în stare de ebrietate avansată. Pe parcursul zilei ultimul ca de obicei a început să o numească pe Hudolei Veronica, soția învinuitului necenzurat, a apucat-o de mâni, a împins-o, în acest sens la materialele cauzei sunt anexate concluziile medicului legist;

- soția l-a telefonat pe Hudolei Iurii, i-a povestit ce s-a întâmplat, el fiind la serviciu, a revenit acasă pe la orele 18:30-19:00. A intrat în drumul public, a parcat în fața porții sale, a ieși din automobil și câinii lui Ciubuc Nicolae l-au atacat, lătrând, iar unii din câini au vrut să îl muște. El a început să se apere de ei, flutura cu picioarele în câinii care îl atacau;

- la un moment Hudolei Iurii a simțit o lovitură în cap cu un obiect în partea stângă tâmplă aplicată de către Ciubuc Nicolae, a reușit să se ferească un pic, dar totuși a fost lovit, cauzându-i vătămări, în acest sens sunt anexate la materialele cauzei concluziile medicului-legist;

- în curtea unde stă Ciubuc Nicolae, inculpatul Hudolei Iurie nu a intrat nici

un centimetru. În afară de el și Ciubuc Nicolae nimeni nu era;

- Ciubuc Nicolae are vreo patru câini, pe care îi lasă dezlegați, sunt agresivi, care mereu latră, când treci pe lângă poartă sar asupra plasei, te sperie, mereu țin porțile deschise și câinii ies în drum și sar peste ei și îi latră, etc.;

- consideră că, intenționat Ciubuc Nicolae a depus o plângere asupra lui Hudolei Iurii, de frică și ca să nu fie el pedepsit a falsificat depozițiile sale;

- viața în vecinătatea cu Ciubuc Nicolae se face imposibilă. Ciubuc Nicolae și fiii săi creează conflicte, căci familia Hudolei a depus nu o dată plângere la primărie pe faptul că intenționat își parchează automobilele sale în drum ca să nu poată avea acces familia Hudolei la poarta lor, aruncă gunoi în drum, etc.;

- apărarea consideră că imobilul unde stă Ciubuc Nicolae nu este proprietatea sa, ci a primăriei, în acest sens la materialele cauzei sunt prezente extrasul de la Cadastru;

- vina inculpatului în săvârșirea infracțiunii date nu s-a dovedit și prin declarațiile martorilor acuzării care sunt prietenii și rudele părții vătămate, care nu au văzut nimic și nu au auzit, dar au declarat toate din spusele părții vătămate. Consideră că, prima instanță urma să aprecieze critic depozițiile ultimilor, cum ei agresiv răspundeau apărării fapt care dovedesc relațiile ostile față de inculpat;

- prin urmare, în rezultatul examinării tuturor probelor acumulate în cadrul urmăririi penale și în instanța de judecată în conformitate cu legea, în mod obiectiv, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității, precum și al coroborării lor, prima instanță a avut toate premisele de a emite o sentință de achitare față de inculpatul Hudolei Iurii.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 17 iunie 2020, apelurile declarate au fost respinse, ca nefondate, cu menținerea sentinței.

4.1. În motivarea soluției sale, instanța de apel a reținut că, prima instanță cercetând în cumul probele administrate în ședința de judecată prin prisma admisibilității, pertinentei, concludenței, utilității și veridicității raportată la declarațiile date în ședința de judecată și probele administrate, a stabilit o corectă situație de fapt, dând faptelor reținute în sarcina inculpatului Hudolei Iurii încadrarea juridică corespunzătoare, și anume art.179 alin.(2) Cod Penal.

În cadrul cercetării judecătorești, instanța de apel a constatat cu certitudine că vina inculpatului Hudolei Iurii în comiterea infracțiunii incriminate se dovedește prin cumulul de probe administrate și nominalizate supra, și anume prin declarațiile părții vătămate, declarațiile martorilor și probele scrise cercetate din materialele dosarului penal, care coroborează între ele și demonstrează incontestabil vina inculpatului în comiterea infracțiunii incriminate.

4.2. Raportând motivele invocate în cererea de apel la materialele cauzei penale, instanța de apel a conchis că argumentele invocate de inculpatul Hudolei Iurii nu își găsesc confirmare în starea de fapt a prezentei cauze penale, motiv pentru care consideră necesar a respinge ca fiind nefondat apelul declarat de inculpatul Hudolei Iurii, împotriva sentinței.

Instanța de apel apreciind în conformitate cu prevederile art.101 alin.(1) Cod procedură penală ansamblul probelor administrate la dosar a constatat că versiunea de apărare a inculpatului Hudolei Iurii precum că dânsul nu a pătruns în domiciliul părții vătămate, nu l-a agresat fizic, nu s-a atins de poartă și nu a deteriorat-o, nu este confirmată prin careva probe pertinente și concludente, această poziție fiind

combătută integral prin probele administrate de acuzatorul de stat.

La caz, instanța de apel a reținut ca fiind pertinente și concludente declarațiile părții vătămate Ciubuc Nicolae, prin care se confirmă că inculpatul Hudolei Iurii i-a deteriorat poarta, a intrat în curtea gospodăriei sale până la pragul de la intrare în casă și i-a aplicat lovituri, iar la solicitările părții vătămate de a părăsi gospodăria, inculpatul nu a reacționat și a ieși doar atunci când fiul său l-a apucat și l-a scos din ogradă.

Cu referire la argumentele inculpatului Hudolei Iurii precum că declarațiile martorilor nu pot fi reținute, deoarece aceștia fie sunt rude cu partea vătămată Ciubuc Nicolae, fie au relatat despre circumstanțe care le-au fost comunicate de către partea vătămată, instanța de apel le apreciază critic, or, instanța de judecată nu poate respinge declarațiile martorilor doar din considerentul că aceștia sunt rude sau nu au fost martori oculari, fără a stabili pertinența, concludența, veridicitatea acestor declarații, ca urmare a coroborării lor cu întreg ansamblul de probe administrate la dosar.

Instanța de apel a stabilit că, declarațiile părții vătămate Ciubuc Nicolae coroborează pe deplin cu declarațiile martorilor Ciubuc Nicolae, Ciubuc Nadejda, Conac Ștefan și Ungureanu Eugeniu, în acest sens, nefiind stabilite careva divergențe sau alte temeieri de a pune în îndoială veridicitatea acestor declarații, depuse sub jurământ, cu preîntâmpinarea despre răspunderea penală pentru darea declarațiilor intenționat false. Mai mult ca atât, instanța de apel a stabilit că declarațiile părții vătămate Ciubuc Nicolae coroborează nu doar cu declarațiile martorilor menționați supra, dar și cu actele scrise administrate la dosar.

Cu referire la argumentele inculpatului Hudolei Iurii precum că imobilul unde locuiește Ciubuc Nicolae nu este proprietatea sa, instanța de apel le apreciază ca fiind nefondate, deoarece aceste aspecte nu dezvinovățesc acțiunile inculpatului și nici nu impun o recalificare a acțiunilor sale, or, din planșele fotografice anexate la procesul-verbal de cercetare la fața locului rezultă că terenul unde a pătruns inculpatul este îngrădit și acesta cunoștea cu certitudine că terenul era în folosința părții vătămate.

Pe lângă aceasta, apelul formulat împotriva sentinței primei instanțe, potrivit argumentelor invocate, sunt întemeiate doar pe critica modului în care instanța de judecată a apreciat probele și circumstanțele cauzei. Însă, pornind de la relevanțele art.art.6 pct. 11¹), 27-414 alin.(1) și (2) a Codului de procedură penală, eroarea gravă de fapt nu reprezintă o apreciere greșită a probelor, iar judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate.

4.3. Cu referire la apelul declarat de acuzatorul de stat, instanța de apel a reținut că sentința primei instanțe este contestată sub aspectul individualizării pedepsei penale, în acest sens, acuzatorul de stat pledând pentru agravarea pedepsei penale stabilită inculpatului Hudolei Iurii, solicitând aplicarea unei pedepse sub formă de amendă în mărime de 950 unități convenționale.

Instanța de apel verificând chestiunea individualizării pedepsei penale în privința inculpatului Hudolei Iurii a constatat că prima instanță a acordat deplină eficiență prevederilor art.art.6, 7, 61, 75 Cod Penal, respectiv, a ținut cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele care atenuează ori agravează răspunderea penală, de influența

pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Apreciind în ansamblu circumstanțele comiterii faptei, caracterul și gravitatea infracțiunii raportat la personalitatea inculpatului, instanța de apel a respins solicitarea de apel a acuzatorului de stat privind agravarea pedepsei, așa cum instanța de apel nu a stabilit nici un temei de a stabili maximul pedepsei sub formă de amendă în cuantum de 950 unități convenționale, or, inculpatul Hudolei Iurii a comis pentru prima dată o infracțiune mai puțin gravă, la locul de trai se caracterizează pozitiv, iar careva circumstanțe agravante în privința acestuia nu au fost stabilite.

4.4. În ceea ce privește acțiunea civilă înaintată de partea vătămată Ciubuc Nicolae raportată la argumentele acuzatorului de stat care a pledat pentru admiterea integrală a pretențiilor de ordin moral, dar și la argumentele inculpatului Hudolei Iurii care a solicitat respingerea acestora, instanța de apel a notat că nici una dintre părțile la proces nu și-a motivat și nu a adus argumente în susținerea pretențiilor invocate în cererile de apel.

În acest sens, instanța de apel a reținut că în cadrul ședinței de judecată în prima instanță partea vătămată Ciubuc Nicolae a solicitat încasarea din contul lui Hudolei Iurii în beneficiul său prejudiciul moral în mărime de 10 000 lei, deoarece după cele întâmplate a fost nevoit să urmeze un tratament.

Instanța de apel verificând soluția primei instanțe în partea soluționării acțiunii civile atestă că prima instanță la stabilirea cuantumului prejudiciului moral a ținut în deplină măsură cont de caracterul și gravitatea suferințelor fizice, a luat în considerare circumstanțele în care a fost cauzat prejudiciul, precum și statutul social al persoanei vătămate.

În acest sens, instanța de apel a apreciat că suma de 5 000 lei dispusă de a fi încasată din contul inculpatului Hudolei Iurii în beneficiul părții vătămate Ciubuc Nicolae cu titlu de prejudiciu moral constituie o justă și echitabilă satisfacție a prejudiciului moral suferit de reclamant, în coraport cu suferințele fizice și psihice la care a fost supus și consecințele survenite, or, pretențiile invocate de către Ciubuc Nicolae în cuantum de 10 000 lei sunt excesiv de mari.

La fel, instanța de apel a respins ca nefondată și solicitarea inculpatului Hudolei Iurii privind respingerea integrală a acțiunii civile, așa cum în cadrul cercetării judecătorești s-a stabilit vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii prevăzute de art.179 alin.(2) Cod Penal, iar în conformitate cu art.1398 Cod Civil (în redacția valabilă la momentul comiterii infracțiunii, în vigoare până la 01.03.2019), cel care acționează față de altul în mod ilicit, cu vinovăție este obligat să repare prejudiciul patrimonial, iar în cazurile prevăzute de lege, și prejudiciul moral cauzat prin acțiune sau omisiune.

5. Avocatul Zagorceanu Artur în numele inculpatului, în temeiul art.427 alin.(1) pct.6), 8) Cod de procedură penală, a contestat cu recurs ordinar decizia, solicitând casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri prin care inculpatul Hudolei Iurii să fie achitat din motiv că lipsesc elementele constitutive ale infracțiunii.

În motivarea cerințelor sale, recurentul a invocat că nu este de acord cu soluția instanței de fond și de apel din motivul că, în acțiunile inculpatului nu au fost întrunite elementele infracțiunii. A remarcat că, instanța de apel nu s-a expus

motivată asupra argumentelor indicate în cererea de apel, și nu a respectat principiile generale ce reglementează desfășurarea procesului penal la capitolul administrării și prezentării probelor de către părți, circumstanță care constituie temei de casare a deciziei pronunțate de ea.

Consideră că, atât sentința instanței de fond cât și decizia instanței de apel sunt absolut ilegale și neîntemeiate, bazate pe apreciere eronată a tuturor probelor anexate la dosar, mai mult ca atât și instanța de fond cât și instanța de apel au examinat cauza unilateral.

A remarcat că, învinuirea adusă inculpatului nu este întemeiată, deoarece acuzarea nu a acumulat și nu a prezentat în fața instanței careva probe incontestabile care ar dovedi cert vinovăția lui în comiterea infracțiunilor sus enumerate.

Instanța de fond și cea de apel pripit și nemotivat au concluzionat vinovăția inculpatului Hudolei Iurii în comiterea infracțiunii incriminate și nu a dorit să ia în considerare motivele invocate de apărare. A atras atenția că, instanțele inferioare susținând poziția de condamnare adoptată în privința lui Hudolei Iurii rețin de o manieră mecanică și în totalitate actul de învinuire. De asemenea, se face referire foarte succint și neproportional la declarațiile inculpatului, precum și la versiunea apărării.

A reiterat prevederile art.26 alin.(3) Cod de procedură penală, judecătorul nu trebuie să fie predispus să accepte concluziile date de organul de urmărire penală în defavoarea inculpatului sau să înceapă o judecată de la ideea preconcepută precum, că acesta a comis o infracțiune ce constituie obiectul învinuirii.

A notat că, atât instanța de fond cât și cea pe apel au preluat motivele acuzatorului de stat și la motivarea soluției sale cu privire la vinovăția lui Hudolei Iurii, au acceptat pe deplin concluziile procurorului, pe care le-a transcris în sentință, adoptând soluția doar în baza probelor indicate de procuror. În așa mod, au reținut generic, că situația de fapt și de drept expusă în rechizitoriu corespunde realității, fără a evalua în concret motivele invocate de inculpați și fără a analiza probele care conduc la aflarea adevărului în cauză.

A enunțat că, instanța de fond s-a examinat pur formal cauza, nu s-a clarificat care circumstanțe sunt relevante pentru prezenta cauză, a adoptat o soluție neargumentată la modul cuvenit.

În speță, s-a constatat că rechizitoriul este insuficient motivat sub aspectul informării inculpatului Hudolei Iurii cu privire la învinuirea înaintată. Faptele imputate ultimului sunt incomplet descrise, neclare și contradictorii.

Analizând la o justă valoare probele acumulate la examinarea dosarului penal, a conchis că, sentința instanței de fond și decizia instanței de apel sunt neîntemeiate, iar probele denotă atât absența faptei infracționale, cât și absența componentei de infracțiune în acțiunile inculpatului Hudolei Iurii, fapt ce impune adoptarea unei hotărâri de achitare.

5.1. Inculpatul Hudolei Iurii, a contestat cu recurs ordinar decizia, solicitând casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri prin care inculpatul Hudolei Iurii să fie achitat din motiv că fapta nu întrunește componenta infracțiunii incriminate, cu respingerea acțiunii civile înaintate.

În motivarea cerințelor sale, recurentul a invocat argumente similare celor expuse de către avocatul acestuia. Suplimentar a notat că vinovăția în săvârșirea

infracțiunii incriminate nu s-a dovedit prin declarațiile martorilor acuzării care sunt prietenii și rudele părții vătămate, care nu văzut și auzit nimic, dar au declarat toate din spusele părții vătămate. Consideră că, instanțele ierarhic inferioare urmau critic să analizeze depozițiile ultimilor, cum ei agresiv răspundeau apărării fapt care dovedește relațiile ostile față de inculpat.

A mai notat că, instanța de judecată soluționează ce măsură de pedeapsă urmează să fie stabilită inculpatului și dacă măsura de pedeapsă stabilită inculpatului trebuie să fie executată de inculpat sau nu. Doar atunci sentința este legală, întemeiată și motivată, bazându-se pe principiile generale ale efectuării justiției, nu doar în partea vinovăției, dar și în partea stabilirii și individualizării executării pedepsei.

6. Asupra recursurilor declarate a prezentat referință procurorul, care s-a pronunțat pentru inadmisibilitatea acestora, ca fiind vădit neîntemeiate.

7. Examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare declarate în raport cu materialele dosarului, Colegiul penal decide asupra inadmisibilității acestora din următoarele considerente.

Conform art.432 alin.(2) pct.4) Cod de procedură penală, instanța de recurs este în drept să decidă asupra inadmisibilității recursului în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

Reieșind din conținutul recursurilor declarate, Colegiul penal constată că titularii invocă aceleași temeiuri pentru recurs prevăzute la art.427 alin.(1) pct.6), 8) Cod de procedură penală, care stipulează că, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazul când instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta este expus neclar, sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței și când fapta nu întrunește elementele infracțiunii.

În esență, criticele recurențelor se axează pe ideea că instanțele de fond nu au intrat pe deplin în esența acțiunilor inculpatului, acestea fiind apreciate greșit, eronat fiind dispusă condamnarea lui Hudolei Iurii în baza art.179 alin.(2) Cod penal.

Raportând normele de drept citate la circumstanțele cauzei, Colegiul constată că aceste temeiuri nu-și găsesc confirmare în speța dedusă judecății și în acest sens menționează următoarele

Instanța de recurs doar verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În această ordine de idei și în raport cu circumstanțele invocate în recursurile ordinare, se atestă că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârii contestate, relevă în mod concludent că instanța de apel dispunând menținerea sentinței, corect a constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind învinuirea înaintată și încadrarea juridică justă a acțiunilor infracționale ale inculpatului Hudolei Iurii, în conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, prin prisma cumulului de probe anexate la dosar, fiind apreciate în conformitate cu prevederile art.101 alin.(1) Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității,

veridicității și coroborării lor.

Totodată, Colegiul penal constată că recurentul critică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond, considerându-l ca necorespunzător circumstanțelor de fapt ale cauzei, însă aceste argumente nu pot fi reținute deoarece, conform art.101 alin.(2) Cod de procedură penală, la faza judecării cauzei, instanța de judecată apreciază probele conform propriei convingeri formate în urma examinării lor în ansamblu, sub toate aspectele și în mod obiectiv, călăuzindu-se de lege. Mai mult, potrivit art.art.6 pct.11¹), 27, 414 alin.(1), (2) Cod de procedură penală, eroarea gravă de fapt nu reprezintă o apreciere greșită a probelor.

Totuși, Colegiul penal, ține să menționeze că, toate probele administrate au primit apreciere la justa lor valoare, concluziile privind vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii imputate rezultă din circumstanțele de fapt stabilite în cauză, iar motivele aduse de recurenți, precum că instanța nu a dat o apreciere cuvenită probelor din dosar, țin de starea de fapt a cauzei. În contextul dat, Colegiul penal reține că art.427 alin.(1) Cod de procedură penală prevede o listă exhaustivă de temeuri pentru recurs, a cărei analiză denotă faptul că chestiunile privind aprecierea probelor nu sunt reflectate în conținutul acestui articol, astfel neconstituind un temei pentru recurs separat.

Colegiul penal respinge argumentul invocat de către recurenți că, instanțele ierarhic inferioare au reținut declarațiile martorilor acuzării care sunt prietenii și rudele părții vătămate, care nu văzut și auzit nimic, dar au declarat toate din spusele părții vătămate. Or, instanța de apel a reținut că, partea vătămată fiind audiată pe parcursul urmăririi penale și cercetării judecătorești, nu a dat declarații contradictorii, acestea fiind în coroborare cu restul probelor, inclusiv declarațiile martorilor.

În continuare, cu referire la temeiul de casare prevăzut de pct.8) alin.(1) art.427 Cod de procedură penală, instanța de recurs ține să menționeze că, sub aspectul situației de „neîntrunire a elementelor infracțiunii”, se înțeleg acele cazuri când s-a produs condamnarea persoanei, însă acțiunile acesteia nu întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii respective (persoana nu este subiect al acestei infracțiuni, lipsește latura obiectivă sau subiectivă, sau legătura cauzală dintre acestea).

Colegiul penal atestă că, instanța de apel a stabilit prezența în acțiunile inculpatului Hudolei Iurii atât a elementelor care caracterizează latura obiectivă a infracțiunii prevăzute de art.179 alin.(2) Cod penal, cât și cea care caracterizează latura subiectivă, precum și obiectul și subiectul infracțiunii, or, de către instanțele de fond cert s-a stabilit că inculpatul, a pătruns ilegal în domiciliul lui Ciubuc Nicolae fără consimțământul acestuia, iar la cerințele ultimului de a părăsi locuința nu reacționa.

Astfel, se constată că în cauză au fost stabilite toate elementele componente ale infracțiunii imputate lui Hudolei Iurii, inclusiv vinovăția acestuia, după cum rezultă din hotărârile instanțelor de fond, care s-au pronunțat asupra circumstanțelor de fapt și și-au motivat concluziile prin cumulul de probe pertinente și concludente, administrate pe parcursul judecării cauzei și ulterior apreciate în mod obiectiv, în conformitate cu prevederile art.101 Cod de procedură penală.

Analizând textul deciziei atacate în coraport cu motivele invocate de recurenți, Colegiul penal atestă că, instanța de apel s-a expus argumentat și motivat, bazându-și just soluția din decizie, iar instanța de recurs ordinar, în virtutea corectitudinii acestei motivări, pentru a evita repetări inutile, o acceptă și o însușește, fapt ce vine în corespundere cu jurisprudența CtEDO, care în pct.37 a hotărârii sale în cauza Albert vs. România din 16.02.2010, statuează că art.6 §1 din CEDO, deși obligă instanțele să își motiveze deciziile, acest fapt nu poate fi înțeles ca impunând un răspuns detaliat pentru fiecare argument (Van de Hurk vs Olanda, 19 aprilie 1994, pct.61), cu toate acestea noțiunea de proces echitabil necesită ca o instanță internă, fie prin însușirea motivelor furnizate de o instanță inferioară, fie prin alt mod, să fi examinat chestiunile esențiale supuse atenției sale.

În contextul celor menționate, Colegiul penal constată că decizia instanței de apel cuprinde fondul apelului și temeiurile de fapt și de drept care au dus la emiterea soluției contestate, precum și motivele adoptării ei, motivarea soluției nu contrazice dispozitivului hotărârii, instanța de apel s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, fapta întrunește elementele constitutive ale infracțiunii incriminate, ceea ce se încadrează în prevederile art.417 Cod de procedură penală.

În atare circumstanțe, raportând situația reținută în cauză la prevederile art.432 alin.(2) Cod de procedură penală, rezultă că lipsesc temeiuri de drept de casare a hotărârii contestate și, prin urmare, se impune soluția inadmisibilității recursurilor ordinare declarate, ca fiind vădit neîntemeiate.

8. În corespundere cu art.432 alin.(1), (2) pct.4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

d e c i d e :

Inadmisibilitatea recursurilor ordinare declarate de către inculpatul Hudolei Iurii și de către avocatul acestuia, Artur Zagorneanu, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 17 iunie 2020, în cauza penală în privința lui *Hudolei Iurii xxx*, deoarece sunt vădit neîntemeiate.

Decizia este irevocabilă, pronunțată motivat la 08 aprilie 2021.

Președinte

Timofti Vladimir

Judecători

Țurcan Anatolie

Cobzac Elena